Aviditatea
şi
Cumpătarea

Aviditatea și Cumpătarea

ASOCIATIA GEOFILOSOFICA DE STUDII
ANTROPOLOGICE SI CULTURALE

viditatea și Cumpătarea sunt două atitudini care, fiind antitetice în forma și în fondul lor, se combat reciproc de la începutul veacurilor și mileniilor.

Este evident că Aviditatea corespunde Egoului animalic, iar Cumpătarea, Esenței sau embrionului de Suflet pe care-l posedă specia umană.

Aviditatea este sora Avariției și verișoara Vanității. Orice avid este avar și vanitos. Nu trebuie să omitem faptul că Aviditatea este mișcată de dorința de acumulare pentru a ajunge la ostentațiile și elucubrațiile sale. La aceasta trebuie să adăugăm că frica zilei de mâine, de viitor, provocată de Eu ne împinge să fim avizi, înșelați de falsa idee că «dacă se întâmplă ceva..., cel puțin nu vom ajunge în stradă».

Cumpătarea este o virtute care se susține pe baza logică conform căreia, pentru a trăi, avem nevoie doar de pâine, haine și adăpost. Toate celelalte fac parte din vanitatea umană. Cumpătarea este sora Simplității. În timp ce Aviditatea crede doar în ea însăși, Cumpătarea are încredere certă și profundă în faptul că Tatăl tuturor luminilor «niciodată nu ne va abandona», cât timp ne vom menține în modul corect de a simți, modul corect de a gândi și modul corect de a acționa...

Avizii întotdeauna își vor justifica râvna lor de a acumula bunuri materiale în mii de moduri, și chiar vor fi capabili de a elabora citate filosofice lăudând acumularea de bogății. Așadar, pentru aceasta, mari puteri din lumea noastră s-au erijat în flagelul multor popoare, prin intermediul strangulării economice pe care unii au făcut-o asupra celorlalți. Aceasta s-a numit uneori «progres» și chiar «civilizație», însă cruda realitate ne face pe toți să vedem că, în timp ce unii șarlatani intelectuali au jefuit bogățiile naturale de

pe multe latitudini, alte națiuni se află în pragul pieirii din cauza foamei și dezolării.

Aviditatea în Centrul Intelectual întotdeauna face calcule și proiecte. Astfel, de exemplu, Aviditatea în minte întotdeauna ne împinge să jucăm la loterie cu scopul de a câștiga premiul cel mare, de a pune stăpânire pe tot felul de bunuri, pentru a cheltui în dreapta și-n stânga etc. etc.

Cumpătarea este un echivalent la un adevărat socialism, acesta din urmă înțeles ca «împărțirea echitabilă» a resurselor Mamei Natură și a oricărui tip de mijloace tehnologice, care să le permită tuturor ființelor umane să aibă o calitate de viață echitabilă și demnă, fără distincție de rasă, crez, limbă și culoare.

Aviditatea în Centrul Intelectual devine colectivă atunci când ne lăsăm înșelați de ceea ce numim în prezent «publicitate». Publicitatea ne lansează momeala numită «procesul lui mai mult». Prin acest proces întotdeauna vrem mai mulți bani, mai multe bijuterii, mai multe titluri, mai multe medalii, mai multă frumusețe, mai mulți mușchi, mai multe femei, mai mulți bărbați, mai multe plăceri, mai multă glorie și un șir nesfârșit de avariții ce derivă din aceasta.

Cumpătarea este austeră și vrea doar ceea ce într-adevăr are nevoie. Dacă Aviditatea trăiește întotdeauna adăugând lucruri la viața noastră, Cumpătarea ne va face să renunțăm, treptat, cu fiecare zi mai mult, la tot ceea ce în fond se transformă în balast și împiedică ușoara relaționare dintre toate ființele umane.

Aviditatea în Centrul Emoțional nu vrea doar să pună mâna pe bunurile materiale, ci își întinde brațul, încercând să apuce de asemenea bunurile spirituale sau intangibile. În

acest fel, se lăcomesc virtuțile sfinților, Cerul Îngerilor, puterile Inițiaților etc. etc. etc.

Unele biserici, din cauză că au căzut în Aviditate, au ajuns să lăcomească la viața materială a unor persoane și de aceea, în schimbul unor mari averi donate de rudele acestora din urmă, le-au pus pe altare odată ce au decedat. Așa lucrează Aviditatea, și cel mai rău este că acționează întotdeauna, în mod aparent, având cele mai bune intenții. De curând am citit comunicatul pe care-l făcea o importantă biserică credincioșilor săi la nivel mondial, în care se spunea: «Toți aceia care-l urmăresc pe liderul nostru în turul său prin Brazilia, prin Twitter sau alte rețele sociale, vor primi ca premiu șapte ani mai puțin în Purgatoriu după moartea lor». Acestea sunt aberațiile proprii ignoranței acestor vremuri. Cine le-a dat permisiunea acestor domni de a garanta că orice Suflet va petrece mai mulți sau mai puțini ani în Regiunea Purgatorială? Aceste lucruri le decide doar Divinitatea și nu ființele umane, oricât de multe titluri ar fi acumulat în această lume fizică. În acest fel, există persoane care lăcomesc «indulgențe plenare» și, pe aceeași linie, sunt «biserici eșuate» care emit aceste mizerii de comunicate.

Cumpătarea nu lăcomește la nimic pământesc și nici spiritual. Cumpătarea ne face întotdeauna să avem încredere în voința Tatălui care se află în profunzimile noastre (Ființa Reală a filosofiei) și, întrucât acesta din urmă știe perfect ceea ce avem nevoie, în consecință ne încredințăm în brațele milei sale.

Aviditatea în Centrul Motor nu se odihnește niciodată și în fiecare moment face tranzacții bolnăvicioase, încercând să-și fabrice paradisuri materiale sau spirituale, fără a-i păsa deloc de voința Ființei. Aviditatea motrice este capabilă să

ne împingă să facem investiții la bursă și în diverse paradisuri fiscale, cu scopul de a obține din ce în ce mai multe bogății. Totuși, când Ființa vrea astfel, de pe o zi pe alta ne face să pierdem tot ceea ce am râvnit în mod necumpătat sau am acumulat și în acest mod ne face să vedem și să simțim că viața este o școală temporară, la care venim pentru a învăța și pentru a pleca mai apoi din această lume doar cu ceea ce am învățat. Avidul uită că atunci când s-a născut în această lume a venit gol, și că în ceasul morții va fi pus în mormânt doar cu ceea ce va avea pe el.

Cumpătarea călătorește întotdeauna cu puțin bagaj. Nu iubește ostentația deoarece bijuteriile sale sunt interne și nu externe. Cumpătarea iubește pacea și de aceea nu este niciodată frământată, preocupându-se de ultima modă după care se îmbracă ceilalți, sau pentru mașina de ultim model care se oferă în vitrine, confortul ultimelor apartamente sau al caselor inteligente, ceasul care apoi se transformă în calculator etc. etc. etc. Toate aceste banalități constituie «somnul Conștiinței».

Aviditatea în Centrul Instinctiv este oarbă sută la sută și este capabilă să ajungă la exterminare, la asasinat (individual sau colectiv), la persecuția și execuția câtorva, pentru a lua în stăpânire posibilele bogății pe care unii nefericiți le-ar putea avea. E suficient să ni-l amintim pe Pizarro, obligându-i pe incași să-i umple o încăpere cu aur pentru a li-l înapoia pe monarhul lor, Atahualpa. Hitler a confiscat, în numele Germaniei, proprietățile a mii și mii de familii de evrei, pe care le-a trimis în câmpurile de concentrare pentru ca apoi să-i sacrifice, și toate acestea cu «bunele intenții» de a câștiga războiul nebun pe care el însuși l-a început și himera de a construi Noua Germanie, pe care, desigur, i-o încredințase unuia dintre arhitecții lui pentru a o proiecta.

Cumpătarea este participativă, este solidară și râvnește doar la fericirea tuturor ființelor umane. Vechii incași din înaltul Cuzco, în Peru, lucrau cu toții pământul oricărui cuplu de proaspăt căsătoriți, și le ridicau cu toții o casă care să le servească drept adăpost, atât cuplului, cât și viitorilor lor copii, pentru a garanta acelei familii un viitor. De asemenea, în același mod, acele cupluri de proaspăt căsătoriți ajutau și ele, în alt moment, să construiască o altă casă și să lucreze o altă parcelă de pământ, pentru un viitor cuplu care se constituia în acea societate incașă.

Cumpătarea este aliata Justiției, și poate de aceea aceasta din urmă a fost definită în latină în modul următor: «Iustitia est constans et perpetua voluntas ius suum unicuique tribuere» (Justiția este constanta și perpetua voință de a da fiecăruia ceea ce e al său).

Aviditatea se răsucește de durere când nu este luată în seamă. Astfel, în vremurile actuale, avizii luptă pentru a apărea ca «numărul unu» pe listele care se publică în unele reviste (să se citească Forbes) din lumea noastră, în care se menționează numele celor ce posedă marile averi materiale ale vremurilor noastre. De curând am auzit de cazul unui șeic arab care era «foarte supărat» pe cultura occidentală, deoarece nu i se recunoscuseră marile averi în paginile revistei mai sus menționate.

Cumpătarea este o fetiță delicată, liberă de capricii și de maniere insolente, ce provoacă oriunde merge un frumos sentiment de grandoare, fraternitate și egalitate a ființelor umane înaintea legii. Aceasta i-a făcut pe marii oameni, precum Mahatma Gandhi, să renunțe la toate pentru a da totul pentru binele celorlalți, până la extrema de a-și oferi propria viață. Doctorul Albert Sweitzer a abandonat como-

ditatea de care se bucura în țara sa pentru a-și dedica restul zilelor luptând împotriva malariei ce devastează popoarele africane. În mod ironic, a fost malaria cea care a avut grijă să-i ia viața acestui apostol al medicinei. Benito Juárez, renumitul indigen care, fiind avocat, a ajuns să fie președintele Statelor Unite Mexicane, fidel Cumpătării, a declarat: «Respectul față de dreptul celuilalt este pacea».

Aviditatea este insațiabilă de neplăceri, dispute, competiții, machiavelisme, lupte, războaie..., cu scopul de a obține ceea ce vrea cel mai mult, adică, să-și înmulțească proprietățile. Incontestabil, această atitudine îi face pe cei avizi să fie calculați și reci ca lespedea dintr-un cimitir. Oricât de frumoasă ar fi o femeie, dacă este avidă, niciodată nu va fi fericită, deoarece ea va înțelege că fericirea o dau lucrurile materiale, și, în baza acestui fapt, va fi capabilă să-și piardă «iubirea vieții ei» pentru simplul fapt că acel bărbat care a apărut în viața ei (și care realmente ar fi făcut-o fericită) nu are averi în această lume fizică.

Cumpătarea se bucură de orice lucru, orice aliment, orice haină, de casa modestă, modestul pantof etc. etc. În timp ce marii directori își petrec zilele vieții lor înnebuniți de frica zilei de mâine și căutând în fiecare moment tot mai mulți bani, umilul muncitor de la lopată și târnăcop, de fiecare dată când se întoarce în căminul său, este primit cu ceea ce banii nu pot cumpăra nicicând, adică cu iubire...

Aviditatea sexuală ne conduce la obținerea a o mie și unu de dispozitive create de industria pornografică a vremurilor noastre, toate acestea cu scuza – zice-se – de a fi la curent în «arta seducției». Pe lângă aceasta, Aviditatea sexuală vrea să obțină, în orice mod, droguri, substanțe de tot felul, cu scopul de a bate «recordurile» de satisfacție sexuală și a ne

face cunoscuți ca «dive sau divi», «gigolo» etc. etc. etc., în lumea senzualității contemporane.

Cumpătării nu-i place să facă un scandal din viața sa intimă și, de aceea, trăiește în mod secret o sexualitate așa cum era înțeleasă de Sfântul Augustin, atunci când a spus: «Faceți din coit o formă de rugăciune».

În cele din urmă, să spunem alături de Plinius cel Tânăr: «Aviditatea pentru bogății a înrobit oamenii într-atât, încât pare că aceștia nu posedă bogățiile, ci sunt posedați de ele».

Și să repetăm cu Cervantes: «Nu dori, și vei fi omul cel mai bogat din lume».

PRUDENTI LINITUR DOLOR
Înțeleptul știe să-și calmeze durerea.

M.K.K.

AGEAC